SOFIES DROOM

ANTHOINETTE WEIJN

Anthoinette Weijn

Sofies Droom

ANTHOINETTE WEIJN | SOFIES DROOM | BRAVE NEW BOOKS | 2019
Auteur : Anthoinette Weijn
Coverontwerp en illustraties : © Anthoinette Weijn, 2019

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, radio, televisie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Sofies Droom

Voordat je begint te lezen moet je weten dat er dromen zijn die de hele boel op z'n kop zetten.
Die alles veranderen en nieuwe, opwindende dingen veroorzaken.

Die dromen ontstaan uit een combinatie van belevenissen en wensen, maar ook van mysteries die onthuld worden vanaf het moment dat je erin gaat geloven. Want daar draait het om.

Geloof

En nu heb ik het niet over die huis-tuin-en keukendroompjes, maar over die vanaf 5 Beaufort.
Zoals de Kraakhelder Krachtige met 6 Beaufort, de Woest Waargebeurde met 9, en zelfs de Onvergelijkelijk Orkaankrachtige met 12 Beaufort.
Nou, je snapt natuurlijk waar ik naartoe wil.
Sofie van Salland had een droom uit de laatste categorie.
En noch het Droomlegioen, noch de Toekomsttuin of de Buitengewone Bosschool zouden er zijn gekomen wanneer dat een gewone huis-tuin-en-keukendroom was geweest.

Goed. Geen moment te verliezen dus. Laten we beginnen.

1

Opoe Altijdgelijk

Sofies moeder was lang geleden zoekgeraakt.
Opoe Altijdgelijk had zich over Sofie ontfermd en zo kwam Sofie bij haar wonen in haar piepkleine huisje aan de voet van de Sallandse Heuvelrug. Ze leefden arm maar gelukkig op de grens met de Wildernis; een plek waar niet zomaar iedereen wilde wonen. Opoe Altijdgelijk wilde dat nou juist *wel.* Want wanneer je in aanmerking neemt dat excentriek *een beetje anders* betekent, weet je ook meteen wat het betekende dat Opoe Altijdgelijk *een heel excentriek portret* genoemd werd.

Juist!

Ze was een beetje véél anders en wel om de volgende drie redenen.
Allereerst had ze een soort allergie voor elektronische apparatuur. Zo was er geen televisie in het huisje te bekennen. Ook mocht iedereen die haar een bezoek bracht pas binnenkomen nadat-ie eerst z'n smartphone had uitgezet.
'Die dingen leiden alleen maar af van ècht belangrijke zaken', zei Opoe altijd. Gezeur van Sofie over dat ze *'er-toch-echt-een-moest-hebben-omdat-iedereen-er-een-had-en-anders-hoorde-ze-er-niet-bij'*, werd in de kiem gesmoord. Er stond een aftandse computer op zolder en dat was het.
Voor het overige puilde het huisje uit van de boeken, puzzels en spelletjes, dus als je denkt dat het daar stomvervelend was zit je er faliekant naast. Er werd gezamenlijk gekookt en gebakken, getekend, geschilderd, er werden verzamelingen aangelegd, boomhutten gebouwd, spelletjes gespeeld en bovenal werd er veel gelachen.

De tweede reden waarom Opoe excentriek genoemd werd zat 'm in het feit dat ze praatte met de dieren. Vooral met haar bijen hield ze hele gesprekken. Klaarblijkelijk konden die dat wel waarderen, want in ruil daarvoor gaven ze haar veel honing.
Die honing gebruikte Opoe dan weer om er kapotte benen en tenen van mensen en dieren mee te verzorgen. Want zorgen voor anderen deed ze het liefst, en ze kon het ook geweldig goed. Ze had een eigen moestuin en kruidentuin en stampte, brouwde en kookte de ganse dag pureetjes, drankjes en smeerseltjes om te kunnen helpen waar ze kon.

Opoe Altijdgelijk wist altijd raad.

Echt! Op alles en voor iedereen. En ze had ook altijd gelijk! Maar dat had je natuurlijk al begrepen.
De naam Altijdgelijk had ze van de Wilderniswezens gekregen. Zo noemde ze de vier elementen vuur, water, lucht en aarde. Die waren erg belangrijk en niet alleen voor haar, maar voor *iedereen*, zo leerde ze aan Sofie.
Opoe leerde Sofie ook om goed te kijken, te luisteren en na te denken, want door goed na te denken kon je volgens Opoe elk probleem oplossen. Je moest dan volgens haar vooral nadenken over het *Wie*, het *Hoe* en het *Waarom*; het *Wanneer* en *Waardoor* waren daarbij minder belangrijk. Hoe dan ook, er ging veel tijd in dat nadenken zitten en Opoe deed het de laatste jaren steeds vaker met haar ogen dicht.
Omdat niets dat nadenken in de weg mocht staan, achtte Opoe het van levensbelang om het denkvermogen te bewaken. Volgens haar kon je dat het beste doen door je hersens te trainen, een goede nachtrust te waarborgen en vroeg op te staan. Maar ook door je hoofd goed te beschermen, hetgeen me dan brengt bij de derde en laatste reden waarom Opoe een excentriek portret werd genoemd: **Haar hoeden!**
Vond Opoe een uitgebreide collectie modieuze kleding slechts van ondergeschikt belang; *hoeden* vormden een apart hoofdstuk, want daarvoor gold de regel: hoe meer hoe beter. En hoe groter en gekker ze waren, hoe mooier Opoe ze vond!

...Hoeden vormden een apart hoofdstuk...

Om haar hoeden-obsessie te verdedigen had ze een rijmpje gemaakt. Dat ging als volgt:

'Een hoed doet goed
beschermt je hoofd dat denken moet,
je denkfabriek bedekt met haren
en je gedachtegoed van jaren
het is een must bij wat je doet.
Een hoed doet goed:
bedekt, behoedt,
zorgt dat gedachten niet verwaaien,
een goede hoed kan ook verfraaien,
dus wat je doet, holadiee
zet op die hoed of neem m mee!'

Tja, een beetje véél anders was ze wel, die Opoe.

En je kunt het met haar eens zijn of niet, één ding is zeker; zonder Opoe had Sofie nooit, maar dan ook nooit die ene, fantastische droom gehad.

Met alle ongelooflijke gevolgen van dien.....

2

Omgeving

Er was veel te zien en te horen in de grote tuin om het kleine huisje van Opoe en Sofie.
Zo was er een kikkerpoel en een sloot die omzoomd werd door oude knotwilgen.
Er stonden appel-, pruimen- en perenbomen en in de zomer bloeiden er ontelbare wilde bloemen en kruiden in het gras.
Dan barstte het er van insecten als bijen en vlinders, hommels, zweefvliegen en libellen.
En waar veel insecten zijn, zijn ook veel vogels zoals je weet, dus het gonsde er niet alleen de hele dag in de lucht maar het floot, piepte en tjilpte er eveneens door alle merels, kool- en pimpelmeesjes, roodborstjes en heggenmussen.
Daarbij grensde de tuin van Sofie zoals gezegd aan de Wildernis en kwamen zelfs egels, eekhoorntjes, konijnen en reeën regelmatig de tuin ingestapt.

Midden tussen al dit wriemelende leven groeide Sofie op, keek en luisterde en nam het allemaal in zich op. Ze zag hoe logisch het in z'n werk ging. Alles op z'n tijd en op z'n plek.
Ze zag hoe knalgroene rupsen van de prachtig geaderde koolbladeren knabbelden en zich dan in een soort coconnetje verstopten, om weer een hele tijd later als een prachtig koolwitje tevoorschijn te fladderen. En ook zag ze hoe de bijen de nectar van de bloemen kregen en het in hun maagjes omtoverden tot krachtige, goudgele honing.

Van Opoe Altijdgelijk leerde ze dat dat kostbare systeem van levens in de natuur alléén maar kon bestaan wanneer alles en iedereen samenwerkte.

…Midden tussen al dit wriemelende leven groeide Sofie op, keek en luisterde en nam het allemaal in zich op….

De bijen met de bloemen, de mieren met het vermolmde boomschors, de libellen met de waterplanten en de konijnen met het gras. Dat samenwerken betekende dan dat je niet alleen iets afneemt van elkaar, maar ook iets brengt.
Je ruilt iets voor iets anders zeg maar, en dan ben je allebei blij.
Opoe Altijdgelijk was echter van mening dat mensen al veel te lang niet van ruilen wilden weten. Ze wilden alleen maar meer, meer, méér, als een stelletje dieven.

'Er wordt maar met de soorten geknoeid, en met vergif gespoten', mopperde ze dan.

'En dan al die dieren, die ze bovenop elkaar en in veel te kleine hokken opsluiten, vreselijk! Alleen maar om er zelf beter van te worden! Hebbe, Hebbe, Hebbe is het enige dat ze kunnen denken, Hebbe en Houe!' riep ze dan en zette demonstratief haar natuurhoed op voordat ze boodschappen ging doen. Dat was, hoe kon het anders, een groene hoed waar ze met grote letters Help de Natuur op geschilderd had.
De juf op school was het met Opoe eens. Het was een toffe juf, die soms met de hele klas de Wildernis in trok.

'Gewoon om te kijken, te luisteren en na te denken in de buitenlucht', zei ze dan. Dan had de hele klas gegarandeerd een geweldige dag. Zo zou het eigenlijk altijd moeten zijn!

Als het mooi weer was, sliep Sofie in haar boomhut, die ze haar *Droomhut* had genoemd.
Zo ook op die decemberavond, voorafgaande aan de turbulente nacht waarin ze haar Wildernisdroom kreeg,
Zelfs ondanks het donker en de kou -en eigenlijk alleen omdat ze boos was. Boos op Opoe, die opnieuw had geweigerd om haar een smartphone te geven.
Ook niet als kerstgeschenk en zelfs niet nadat Sofie erom had gejammerd, gehuild en gesmeekt.
Opoe bleef hardnekkig bij haar weigering.

Néé!

'Stom mens', dacht Sofie kwaad. 'Ik mag ook niks. Ik wil gewoon *ook* een smartphone. *Iedereen* heeft er een, behalve ik. Zelfs kleren krijg ik van de Kringloop. *Nooit* eens iets écht leuks, iets nieuws. En altijd maar dat natuur-gedoe. Stom mens!' En zo morde ze even verder.
Toen strekte ze zich uit op haar matrasje en staarde naar boven. Ze kon nog net de contouren van de slapende vleermuizen zien, die ondersteboven aan de dakbalk hingen.

De sterrenhemel daarbuiten straalde en schitterde en de maan schilderde de boomtoppen van de Wildernis in glanzend zilverwit om tot een hoge, betoverde horizon.
Een wind stak op, ergens ver weg, en baande zich ritselend en ruisend een weg door de zilverige boomtoppen, als een vliegende draak.
Sofie rilde en trok een eenvoudige lappendeken over zich heen. Ze werd een beetje slaperig.
De wind ondertussen won aan kracht en snelheid, gleed soepel over heuvels en door dalen, sneerde over daken en floot langs hoeken en schoorstenen, suisde sneller en sneller, tot hij de rand van de Wildernis bereikte…

..en de Droomhut!

Daar richtte de wind zich op als met een drakennek en keek met zijn wilde kop in de Droomhut naar de slapende Sofie.
Hij lachte en draaide zich toen om, tolde om zijn as en krulde zich rond de bomen waarop de Droomhut was gebouwd.
Hij trok en rukte, joelde en krijste omdat deze niet los liet, kronkelde omhoog en joeg toen voort-voort-voort-naar boven, naar boven...naar Sofie.

Haar tilde hij op alsof ze een veertje was en blies haar met zijn bulderlach ver voor zich uit de hemel in. Als een nieuw speeltje.

...Daar richtte de wind zich op als met een drakennek en keek met zijn wilde kop in de Droomhut naar de slapende Sofie....

3

Welkom in de Werkelijkheid

Deze nacht behoorde de hemel niet aan de uilen en de vleermuizen, noch aan de maan en de zilverwitte sterren.
Nee, vannacht was de nacht van de wilde wind.
De drakenwind, die Sofie hoger en hoger voortblies en haar halsoverkop door de lucht deed tuimelen.
Denk nou maar niet dat ze daar niets van merkte omdat ze droomde, want niets is minder waar! Ze voelde *alles*, hoe ze op wolken werd voortgejaagd onder de zilverig glinsterende sterrenhemel -en hoe het op en neer ging en heen en weer.
Hoe ze vloog, haar vlechten zwiepend en zwaaiend en haar vest wapperend achter zich aan, voort op de wolkende adem van de wind.

Toch was ze niet bang. De wind lachte, bromde en suisde en op een of andere manier joegen zijn geluiden haar geen angst aan maar herinnerden ze haar aan het vuur in het fornuis van Opoe Altijdgelijk. Dat bromde, suisde en knetterde ook altijd geruststellend, alsof het een eeuwenoud geheim aan je wilde vertellen.

Al vliegend en zwevend door de lucht voelde Sofie zich zoals de buizerd zich moest voelen wanneer hij cirkelend boven de boomtoppen verdween. Of zoals de uil, wanneer hij de avond geruisloos doorkruiste. Het was een machtig avontuur!
Sofie deed haar ogen open en zag de huizen in het Nijvere Dal, als speelgoed dat her en der was neergestrooid.
O, wat leken de straten smal en de auto's klein!

Rakelings sneed de drakenwind met Sofie op zijn rug langs het grote verlichte kruis op de kerktoren en joeg van daaruit joelend en kronkelend om de fabrieksschoorsteen van de KSW.

Daarna zette hij koers naar het centrumplein, waar de grote kerstboom stond en waar veel bedrijvigheid heerste en Sofie zag verrukt hoe ontelbare kleine gekleurde lampjes het plein tot een levend schilderij omtoverden. In het hart van het plein bevond zich een schaatsbaan die door een groot aantal marktkramen werd omzoomd en waar tussendoor zich een bont gekleurd lint van mensen, groot en klein, als in cadans langzaam een weg vlocht.
De wervelende combinatie van licht, kleur en muziek had een magische aantrekkingskracht op Sofie en ze werd er helemaal door in beslag genomen. De drakenwind merkte het en bromde: 'Vlieg er naartoe, Sofie! Toe maar!' Daarop blies hij haar zo hard van zich weg dat ze nóg meer snelheid maakte en ging toen zelf opeens liggen.

Weg was hij!

In paniek merkte Sofie hoe ze plotseling niet meer werd gedragen maar recht naar beneden viel en hals over kop, steeds sneller en sneller naar beneden tuimelde. Dáár had je de boomtoppen al en de daken....het marktplein....de mensen...een kerstman zelfs....en de stenen in de straat.....
'Nee, nee néééé!' gilde Sofie doodsbang en juist op dat moment voelde ze hoe een sterke hand haar bij haar kraag greep.
'Hola daar, juffie, waar kom jij ineens vandaan?!
Je loopt me hier bijna van de sokken, meid!' riep een boze stem.
Dodelijk geschrokken en perplex over het feit dat ze nog leefde, staarde Sofie niet-begrijpend in een paar priemende oogjes dat haar bestraffend aankeek. De hand in haar kraag schudde haar een beetje door elkaar en liet toen los. De priemende oogjes die haar vanonder borstelige wenkbrauwen aankeken veranderden opeens van kleur, zag Sofie verward.
Ze keken boosaardig!
Ook merkte ze opeens op dat ze een prachtige, warm gevoerde rode jas droeg, die met een decoratieve rij zwarte knopen was versierd. Hoe kwam ze daar nu aan? Zo'n mooie, dure jas had ze nog nooit gehad.....

...en hals over kop, steeds sneller en sneller naar beneden tuimelde...

Sofie voelde aan de warme en zacht glanzende stof en kon het niet geloven.
De man met de tweekleurige ogen had de dure jas ook opgemerkt en toverde opeens een zuinig lachje tevoorschijn. Smalend trok hij een wenkbrauw op en zei:

‘Daar hebbie nog geluk gehad, juffie!’ Hij bukte zich om wat zand van Sofie's jas te kloppen en vervolgde: 'Had je zo'n haast om bij Houe te kome of zo, hahahaha? Ja, d'r is hier natuurlijk geen ene kraam zo mooi as die van Hebbe en mij, dat snap ik. En jij had natuurlijk die schitterende armbandjes gezien hè, juf? Of die nieuwe hoesjes, voor je smartphone? Nee? Hebbie die nie gesien? Kom mar gauw mee dan!' Hij trok Sofie aan haar arm achter zich aan naar zijn kraam, waarbij zijn onaangename, snijdend scherpe stem ervoor zorgde dat de mensen direct plaats maakten.

De kraam had een groen gestreept dak met een baldakijn en was inderdaad prachtig. 'Op Hebbe en Houe kun je vertrouwen‘, stond er met grote letters op en in de kraam lag het vol met glinsterende en glimmende luxeartikelen. Veel mensen graaiden hebberig tussen de koopwaar.
Houe zwaaide een schitterend telefoonhoesje voor Sofies neus heen en weer en schetterde:

‘*Echte* diamanten, juf. Niet voor iedereen, maar jij ziet eruit of je 't wel kan betalen, met dat jassie van je, hahaha!‘ Zijn lachje had iets gemeens en ondanks haar warme jas liep er een rilling langs Sofie's rug.

Opeens schrok ze van een hand op haar hoofd die strelend langs haar vlechten ging. Een enorme wolk parfum daalde neer op Sofie en een zangerige stem jubelde plotseling:

‘ O, kijk nou toch 's, Houe! *Wat* een mooi meissie heb je meegebracht, en oh, dat jasje, wat een *prachtige* snit....‘
Sofie verstijfde en de rilling over haar rug zette zich voort tot in haar haarwortels.

Wie was dit?!

…'Ik ben Hebbe Hebbe. Voornaam en achternaam, zeg ik altijd maar…..

Ze draaide zich om naar de wolk parfum en zag een wild beschilderde dikke mevrouw zich verrukt naar haar vooroverbuigen....om haar te knuffelen!
Sofie wenste ter plekke dat ze zelf een telefoonhoesje was en maakte zich zo klein mogelijk, maar er was geen ontsnappen aan. Sofie verdween met jas en al ergens in de enorme boezem van de parfumwolk.

'Hèbbe!' klonk opeens streng de snijdende stem van Houe. 'Laat direct dat kind los! Ken je niet zien dat dat een welopgevoed juffie is?! Die heb van d'r eiges wel een vader of een moeder die d'r knuffelt hoor!'
Abrupt trok de parfumwolk Sofie uit haar boezem tevoorschijn en zette een schuldbewust gezicht op. Wild knipperend met haar valse wimpers zei ze verontschuldigend:

'Oehoeps, ja, sorry hoor prinsesje, ikkeh....was ff van de wijs.....Alles wat mooi is brengt me nogal van me stuk sieje, en jij ben só mooi ennuh.....O ja, laat ik me eerst ff voorstelle'. Ze reikte Sofie een kleffe hand waaraan een aantal enorme, glinsterende ringen prijkte en probeerde ondertussen koket met haar enorme lijf te draaien.

'Ik ben Hebbe Hebbe. Voornaam en achternaam zeg ik altijd maar, hahahaha!' Haar bovenlijf en haar enorme onderkin deinden om het hardst op en neer toen ze lachte, maar de rest was *zo* strak ingesnoerd dat ze wel wat leek op een leverworst van slagerij Pennings. Hierdoor kon ze zich niet normaal voortbewegen en trippelde met minuscule stapjes naar Houe, die achter de marktkraam stond. Ze fluisterde iets in zijn oor, waardoor onmiddellijk de chagrijnige uitdrukking op het gezicht van Houe veranderde in iets dat voor een vriendelijke uitnodiging moest doorgaan. Hij riep naar Sofie: 'Ja juffie, kijk hier 's, kom maar aan deze kant staan ja, hier heb ik nog andere modellen voor je, prachtig toch.

Alles echt alligatorleer!'

'Ik eh….het spijt me,' stotterde Sofie terwijl ze zo snel mogelijk weg wilde. 'Bedankt voor de moeite hoor meneer, maar ik hoef uw hoesje niet.'

...'Hè?!' vroeg Houe geïrriteerd. Hij had net zijn geldkistje tevoorschijn gehaald ...

'Hè?!', vroeg Houe geïrriteerd. Hij had net zijn geldkistje tevoorschijn gehaald van onder de kraam. Zijn gezicht stond nu op onweer en zijn ogen op storm.

'Waarom niet....?' vroeg hij toen vorsend. Ook Hebbe keek haar strak aan, lachte niet meer en knipperde evenmin nog met haar valse wimpers. Sofie keek naar de lucht en wenste heel hard dat de drakenwind haar zou komen halen. Nú! 'Ik eh.....ik heb geen smartphone', zei Sofie toen zachtjes en beschaamd. Direct daarop barstte Hebbe in een schaterlach uit.

'Geen smártphone? Gossiemijne kind, je méént 't! Die *moet* je gewoon hebbe hoor schat, da's een must, geen mens kan nog zonder. Maarruh… geen zorguh, je ben hier goed hoor, want bij Hebbe en Houe hebbie de grootste keus van het heelàl!' kirde ze en porde Houe in zijn zij ten teken dat hij de collectie tevoorschijn moest halen.

'We hebben Iphone's en Samsungs natuurlijk liefie, maar hier, kijk 's....' Met een verbazingwekkende snelheid had Hebbe de grote cassette met smartphones van Houe overgenomen, om vervolgens haar pronte achterste pal naast Sofie te positioneren zodat ontsnappen onmogelijk was. Met een beringde hand opende ze behendig de cassette en probeerde met flemende lachjes en knipperende wimpers om Sofie tot een aankoop over te halen.

'Hier, kijk 's liefie, deze mot je neme, 't neusje van de zalm! Of deze hier, kijk 's, ingelegd met briljanten, of…Nee nee nee, die niet, da's zo'n Chinees, da's niks voor jou, jij bent zo verfijnd, je bent net een Française.....', en zo ratelde ze maar door. Ondertussen graaide ze behendig met haar andere hand in de jaszak van Sofie, die niet wist wat haar overkwam en in paniek om zich heen keek.

'Heb je je portemonneetje in je sak, liefie? Laat Hebbe maar 's effe kijke...', fluisterde Hebbe en met het puntje van haar tong tussen haar tanden grabbelde ze rond in de jaszak van Sofie. Die wilde protesteren maar kreeg daar de kans niet voor want Hebbe gaf een seintje aan Houe, die daarop direct aan de andere kant naast Sofie kwam staan. '*Deze* ga jij kopen, juffie,' zei Houe beslist en wees naar de duurste smartphone in de kraam.

De mensen om hen heen mompelden instemmend en lachten vriendelijk bemoedigend naar Sofie.
Houe zag de paniek in de ogen van Sofie en keek haar vanonder zijn wenkbrauwen dreigend aan. Zijn ogen waren opnieuw van kleur veranderd en met een schok zag Sofie dat het hem nu menens was.

'Maar, maar....', stamelde Sofie bang, 'ik mag geen smartphone van Opoe. En ik heb er ook echt geen geld voor .....'

'Geen geld? Geen gèld?!' kirde Hebbe, terwijl ze grijnzend een heel pak bankbiljetten uit Sofies jaszak trok en het hoog in de lucht hield. Er werd gejuicht en geapplaudisseerd bij de aanblik van zoveel geld, maar Sofie stond als aan de grond genageld. Hoe *kon* dat nou? Waar kwam dat geld opeens vandaan?

'En wat is *dit* dan? Hebbie nie geleerd dat je nie mag jokken?' kirde Hebbe met een stemmetje dat hoog was van opwinding. Vrijwel onzichtbaar voor de andere mensen gaf ze Houe een seintje. Die legde bliksemsnel zijn grote hand op Sofie's mond en duwde haar naar de schaduwkant van de kraam. Nu stonden ze in het donker en kon niemand Sofie nog zien. 'Mond houwe!'
gebood hij fluisterend in het oor van de tegenstribbelende Sofie, 'juffies as jij kenne we....'
Verder kwam hij niet, want plotseling stak er een enorme wervelwind op, die als bezeten rondom de kraam tolde en er met enorme snelheid ineens het hele dak afrukte. Alle smartphones, doosjes, hoesjes, sieraden en glimmende hebbedingen vlogen door de lucht en tot overmaat van ramp tolden ook de bankbiljetten uit Sofies jaszak in wervelende vaart omhoog. *Weg* uit de handen van Hebbe, die gillend als een speenvarken wanhopig probeerde om de biljetten te vangen. Houe liet Sofie van schrik los en probeerde vloekend en tierend ook wat van de biljetten te pakken te krijgen maar viel, al struikelend over de chaos van de kraam - of wat er nog van over was, voorover op zijn neus.

Sofie keek omhoog en zag de lachende wilde kop van de drakenwind zich naar haar toebuigen.

Ze strekte haar armen naar hem uit en woeiiiii! *Daar* tilde de wind haar al op, snel en opeens.
Weg van de gillende Hebbe en de woedende Houe, weg van het plein en het lawaai, van de lichtjes en de muziek.
Hoger en hoger droeg hij haar de nachtelijke stille hemel in, totdat het Nijvere Dal ver onder hen - en achter hen lag.

En pas toen de grens met de Wildernis weer zichtbaar werd, lachte de wind.

Hij lachte zo hard dat zijn wolkenadem kringetjes blies, waardoor het voor een moment leek alsof de sterrenhemel als met duizenden kerstballen werd versierd.

Duizenden kerstballen een één dromend meisje op de rug van de drakenwind.

Op weg naar de Wildernis.

4

Welkom in de Wildernis

Woeshhhhh! Daar suisde Sofie op de rug van de drakenwind over de daken van huizen en boerderijen van het Nijvere Dal en op naar de glooiende velden op de es, die van vloeibaar zilver leken te zijn door het maanlicht dat over de glanzende stoppels van de mais scheen.
Sofie lachte naar de shetlandpony's, die opgewonden hinnikten en als speelgoedbeestjes op hun korte beentjes en met wapperende manen probeerden om hen bij te houden.
Verder ging het, totdat Sofie opeens het huisje van Opoe tussen de bomen ontdekte.
'En kijk, daar is mijn Droomhut!' riep ze naar de wind, maar die vloog hoger en hoger de berg op en bromde en suisde ondertussen: 'Naar de Wildernisssss.....naar de Wildernissss.....'
Ze lieten het huisje en de Droomhut onder zich en Sofie begreep dat er niets anders opzat dan zich te laten meevoeren. Ze strekte haar armen uit alsof ze alles wilde omarmen en voelde zich zo vrij als een vogeltje.

Toen begon het te sneeuwen. Eerst voorzichtig, alsof de nacht nog twijfelde, maar al gauw vielen er dikke vlokken naar beneden om het landschap onder Sofie met een witte deken te bedekken.
Daar was de grens met de Wildernis en Sofie zag hoe in de boomtoppen van berken en sparren alle takjes door dunne laagjes sneeuw werden aangekleed.
Opeens minderde de drakenwind vaart en dook naar beneden.
Bomen bogen krakend uiteen en zwiepten met hun takken de sneeuw hoog in de lucht om plaats te maken voor de wind met Sofie op zijn rug.

Midden in de kolkende en stuivende witte kou meende Sofie opeens een gezicht te zien. Ja, dat was zo! Een gezicht, en daar was er nog een! Sofie schrok, maar precies op dat moment brulde de drakenwind:

'Welkom in de Wildernis, Sofie!' en met een laatste zweepslag van zijn wilde staart wierp hij haar naar beneden. Daar viel ze weer, die arme Sofie, in paniek links en rechts om zich heen grijpend naar de besneeuwde takken om houvast te vinden.

Toen voelde en zag Sofie hoe ze plotseling werd opgevangen door ontelbare witte, groene en transparante vleugels, die zich samen geruisloos en in een milliseconde tot een parachute hadden gevlochten. En, licht alsof ze een veertje was, landde ze even later op de vochtig geurende bosgrond.
Met grote ogen staarde ze naar de transparante gezichten die glimlachend over en om haar heen zweefden, en van daaruit naar de bomen, die opeens tot leven leken te zijn gekomen en zich naar haar toe bogen.
'Welkom Sofie,' fluisterden opeens alle gezichten tegelijk, alsof ze dat zo hadden afgesproken. 'Wij zijn de Groendjins, de geesten van bos en lucht. En jij bent Sofie.
Dat weten we omdat we alles weten. Jij weet nog van niets, want je droomt. Maar je hoeft niet bang te zijn hoor, kijk!' spraken de stemmen als uit één mond. En met een tintelende aanraking werd Sofie bij de hand genomen om even later, omringd door de duizenden vlinderlichte vleugels en transparante gezichten, voet te zetten op een verend pad van miljoenen dennennaalden.

Links en rechts van Sofie schoten ranken omhoog, kronkelden om stammen van sparren en dennen en vormden kleine blaadjes met prachtige patronen. Ze weefden met duizelingwekkende snelheid een tunnel van levende togen en bogen waar Sofie onderdoor liep. En overal aan deze levende tunnel ontsproten felgekleurde bloemen die als geurende lampjes allerlei insecten als bijen, hommels en prachtige vlinders aantrokken.
Sofie kon haar ogen niet geloven en was betoverd.
Aan het eind van de tunnel echter, stonden twee eeuwenoude beuken fronsend en met gegroefde gezichten naar haar te kijken. Toen Sofie dichterbij kwam, leken ze iets tegen elkaar te mompelen en bogen daarop hun takken naar de grond om haar de weg te versperren.

'Halt!', sprak de ene beuk bars. 'Wat doe jij hier? Dit is de Poort naar de Wildernis en die is van ons, de Groendjins. En van de geesten van vuur, water en aarde. Jij hebt hier niets te zoeken!'

'Nee', sprak de andere beuk kortaf, 'mensen mogen hier alleen passeren wanneer ze de belofte inlossen'.
Sofie schoof zenuwachtig met haar voet heen en weer. Waarom waren de bomen zo streng tegen haar?

'Welke belofte?' vroeg ze toen en slikte.

'De belofte van Wederkerigheid', antwoordde de eerste beuk plechtig en keek haar fronsend aan. Toen hij zag dat ze het niet begreep, zei hij: 'Kijk Sofie. De Groendjins zorgen al eeuwenlang voor de mensen, maar die zorg is niet wederkerig. De mensen hebben er een potje van gemaakt. En nu maken ze zelfs ruzie over wie er het slechtst voor ons heeft gezorgd, in plaats van met elkaar en met ons samen te werken! Ze moeten wakker worden! Wederkerig zijn!' riep hij luid en stampvoette met zijn wortels zodat de grond ervan dreunde en trilde. Sofie dacht erover na en knikte ernstig. Ze begreep wel wat de beuk bedoelde, Opoe Altijdgelijk had het er immers ook telkens over.

'Ik eh....als u denkt dat ik het kan, wederkerig zijn....dan wil ik het wel eh…*proberen*', zei ze toen aarzelend, omdat ze snapte dat ze nu iets heel belangrijks beloofde.
Meteen daarop klonk er een luid gejuich van alle Groendjins en een geklater van ontelbare blaadjes die applaudisseerden. Ook de oude beuken lachten, zwiepten meteen hun grote takken omhoog en bogen zich kreunend uiteen om de Poort naar de Wildernis vrij te maken voor Sofie. Daarachter strekte zich een door het maanlicht beschenen pad uit.
Sofie voelde een zacht duwtje in haar rug en liep in de richting van de Poort. Alle Groendjins zwaaiden, ruisten en riepen naar haar: 'Toe maar Sofie, ga maar! Je kunt het! Doe je best voor ons!' Maar op het moment dat Sofie blij door de Poort stapte en zich omdraaide om terug te zwaaien, sloot die zich krakend achter haar. En afgezien van een paar stoeiende, giechelende vuurvliegjes, was Sofie alleen. Alleen in de Wildernis.

5

Poelsnoes

Het pad door de Wildernis slingerde tussen berken en sparren door die, bedekt door dunne laagjes sneeuw, sprookjesachtig glinsterden in het maanlicht.
Sofie was blij met het gezelschap van de vuurvliegjes want ze voelde zich opeens nogal alleen. Ze vroeg zich af waar de drakenwind was gebleven en besloot hem te roepen.
Haar stem klonk helder als glas in de koude nacht, maar er kwam geen antwoord. Wel klonk in de verte een ander geluid. Gehuil. Een wolf! O néé, schrok Sofie, wat nu? Een wolf in de Wildernis! Ze merkte ook op dat de vuurvliegjes opeens niet meer giechelden, en luisterde scherp of ze misschien opnieuw iets hoorde.
Het bleef stil, maar Sofie vond het zó spannend dat ze er spontaan van in de lach schoot toen er plotseling een kleine kikker voor haar voeten sprong. Die heldere lach leek het startsignaal voor wel honderden andere kikkers om een vrolijk kwakende rij te vormen die voor Sofie uitliep. Gerustgesteld door dit tumult en gadegeslagen door een vriendelijk knipogende uil, durfde ze verder op weg. Het pad was glibberig en ze moest goed uitkijken om niet per ongeluk bovenop een van haar kleine groene begeleiders te stappen.
Na enige tijd opende het dichte struikgewas zich en, alsof ze dat zo hadden afgesproken, staakten de kikkers hun gekwaak om Sofie een blik te gunnen op een diepzwarte, verstilde poel die als een juweel schitterde in het maanlicht.
Gebiologeerd staarde Sofie ernaar. Wat was het er mooi!
Alleen een zacht geruis klonk, dat van ver leek te komen maar al snel sterker en helderder werd.

En toen opeens, in een oneindig fijne mist van nevelende regendruppels en tintelende sneeuwkristallen, rees er vanuit de poel een zuil van water omhoog met in het midden een stralende, wervelende figuur in een zwierige jurk van ontelbare glinsterende ijskristallen. Steeds hoger en hoger rees de figuur, al het water uit de poel met zich mee trekkend, stuwend en draaiend, in een wervelende pirouette. Ademloos staarde Sofie naar het schitterende schouwspel en zag met welke kracht zich er een metamorfose voor haar ogen voltrok. Want op het hoogste punt aangekomen, leek het opgestuwde water zich te plooien en glooien rondom een prachtige jonge vrouw met het meest stralende gezicht dat Sofie ooit had gezien.

'Dag Sofie,' sprak de schoonheid met een stem als duizend klingelende klokjes. 'Ik ben Poelsnoes, de geest van het water'. Ze lachte er zachtjes bij en uit haar parelende haren dwarrelden prachtig gevormde ijskristallen zacht tingelend naar beneden om daar als poedersuiker uiteen te vallen. In stille aanbidding en met open mond staarde Sofie naar haar omhoog.

'Ohhhh....wat bent u mooi.....', stamelde ze toen verrukt. Poelsnoes lachte opnieuw en haar jurk schuimde nu in zwierige golven om haar heen.

'Ja. Ik ben de mooiste', sprak Poelsnoes zelfingenomen klingelend en rees nog verder. 'Ik ben de wildste zeeën en de diepste oceanen. Ik ben de meren, de stromende rivieren, beken, watervallen en spiegelende poelen zoals deze hier.' Poelsnoes wees naar de oevers van de poel waar alle kikkers inmiddels instemmend door elkaar zaten te kwaken. 'Ssst jullie, stil een beetje, does lief!', maande Poelsnoes hen en wendde zich weer tot Sofie. 'Kijk Sofie, ik ben niet alleen de mooiste. Ik ben ook heel bijzonder want, ook al ben ik alleen, ik ben ook heel véél. En ik ben *overal*....! Zo ben ik de moessonregens in de tropen, maar ook het ijs op de polen. Ik ben zowel de stoom in de geisers als de wolken in de lucht.

En overal waar ik kom spiegel ik mij aan mezelf.

Tenminste, als ik helder en vrij kan blijven stromen. Als ik mezelf kan zijn. Als ik kan bevloeien en bevriezen, verkoelen en verwarmen.
En dat kan ik alleen wanneer de mensen Wederkerig zijn. Dat hebben de Groendjins je vast al verteld, of niet?'
Sofie knikte bedachtzaam en zei toen zachtjes:

'De belofte van Wederkerigheid'

'Precies,' vervolgde Poelsnoes, 'want ondanks dat velen zich aan mij spiegelen is er niemand op aarde die zich met mij kan meten. Ik ben uniek en alleen als de mensen Wederkerig zijn kan ik helder blijven om mij te spiegelen. En daarnaast ook de mooiste blijven natuurlijk. De mooiste van alle Voorwaarden.'

'*Voorwaarden*?', vroeg Sofie niet-begrijpend. Poelsnoes boog diep voorover naar Sofie en vervolgde lachend:

'Ach Sofietje, je kent ons toch! De Voorwaarden voor het léven. De Groendjins zijn een Voorwaarde, ik-Poelsnoes, ben een Voorwaarde en dan heb je natuurlijk nog Aardgeest en Fikfaun.'

'Aardgeest? Fikfaun?', vroeg Sofie onthutst, 'wie zijn dat? Ik heb er nog nooit van gehoord.....uhh....*Fikfaun*?' Poelsnoes schudde van de lach om Sofies verwarring en spetterde daarbij dikke druppels in het rond. Ook alle kikkers op de oevers van de poel lachten van oor tot oor.

'Nou, weet je wat we dan afspreken, Sofie?' stelde Poelsnoes voor en richtte zich op. 'Als jij de mensen helpt met hun Wederkerigheid, dan breng ik je voordat je tot tien kunt tellen bij Fikfaun. Ik ben namelijk watervlug!'
En voordat Sofie goed en wel begreep wat er gebeurde werd ze opgetild en in duizelingwekkende vaart mee omhoog genomen in het wervelende water van Poelsnoes. Hoger en hoger tolde ze rond in Poelsnoes' wilde water, om nog geen tel later druipnat maar met adembenemende snelheid door de lucht te suizen, rakelings langs boomkruinen met grillige takken aan knokige stammen en dwars door harsig geurende, dikke rookpluimen en buikige aswolken.

6

Fikfaun

Met veel gekraak kwam ze neer op wat de top bleek van een enorme berg van sprokkelhout, dennenappels, hulzen van kastanjes en beukennootjes en miljoenen ritselende herfstbladeren.
Er klonk tromgeroffel, donker en dreigend dichtbij, in een ritmische cadans. Of was het de rollende donder die ze hoorde? Angstig keek Sofie om zich heen, op zoek naar herkenningspunten. Er was er geen een!
Overal rond de berg van sprokkelhout kringelde rook omhoog, afkomstig uit honderden kleine openingen in de aarde die roodgloeiend oplichtten in de duisternis.
Het was hier warm, merkte Sofie op. Zó warm, dat haar druipnatte jas ervan dampte in de buitenlucht. Voorzichtig kwam ze overeind op de wiebelende, knisperende berg en klom op handen en voeten naar beneden, waar een dikke laag as en roet omhoog wolkte bij elke stap die ze zette. Het lijkt wel een maanlandschap hier, dacht ze en tuurde door de opdwarrelende aswolken om het pad door de Wildernis te kunnen ontdekken. Moest ze nu naar links of naar rechts? Op dat moment doorkliefde een harde donderknal de stilte om een oogwenk later de hemel in lichterlaaie te zetten. Rollende donderslagen en weerlichten wisselden elkaar in waanzinnig tempo af en de hel leek boven Sofie te zijn losgebarsten. Uit alle openingen in de aarde stegen gele zwaveldampen op om zich te vermengen met de zware aswolken, dansende schaduwen vormend tegen de roodgloeiende hemel. En daar, midden tussen de sliertige silhouetten van rook, verscheen met donder en geweld een reusachtige, dansende figuur van vlammen en vuur. Zijn bulderende lach bracht alles in beweging en wervelde zelfs de berg van sprokkelhout hoog de hemel in.

Bliksemschichten en steekvlammen om zich heen werpend danste hij als een bezetene, draaiend als een tol om zijn as, om daarna abrupt, alsof hij ter plekke bevroor, zijn wilde dans te staken. Rokend, knisperend en knetterend keek hij vanaf grote hoogte neer op de doodsbange Sofie en trok geamuseerd een wenkbrauw op.

'Sofie!' bulderde hij toen lachend, 'niet bang zijn! Ik ben het maar, Fikfaun! De geest van het vuur! De vlammende Voorwaarde, de baas over energie, whahahaaa, whohohoooo!' Als een vurige een flamenco -danser zwierde hij zijn wijde cape van grote, blauwe vlammen in de lucht terwijl hij oranje likkende tongen van vuur naar alle windrichtingen uitwaaierde.

'Kom hier Sofie, kom *hier!* Ik zal je drogen, je bent kletsnat,' bulderde Fikfaun. Toen hij zag hoe bang ze voor hem was probeerde hij haar gerust te stellen. Daartoe trok hij zijn vlammen hoog op en onthulde daarbij twee enorme, oude berkenstammen, rondom begroeid met smeulende tondelzwammen.

'Klim hier maar langs omhoog', bromde Fikfaun want hij kon nou eenmaal niet zachtjes bulderen, 'het is net een trapje'. Hij stak een berkenstam uit naar Sofie.

Zij keek wantrouwig omhoog en overwoog haar kansen om dit avontuur te overleven.

'Toe maar, ik doe je niks,' moedigde Fikfaun haar aan en stampte nogmaals uitnodigend met zijn berkenstam. Sofie's blik ging van haar kletsnatte jas naar de twinkelende ogen van Fikfaun en ze zag hoe breed de vlammende reus naar haar lachte. Misschien was hij de kwaadste nog niet.....

Aarzelend zette ze een voet op het onderste treetje aan de berkenstam en stelde verbaasd vast hoe goed de paddenstoelen haar konden dragen. Toen deed ze nog een stapje en nog een, en klom zo verder tot aan de grens van waaruit Fikfaun ontvlamde.

Sofie voelde zijn enorme hitte op haar afstralen en probeerde niet teveel te schrikken van de bliksemschichten die hij links en rechts van haar in de aarde sloeg.

'Goed zo, respect!' bromde Fikfaun goedkeurend en bleef even stil. Toen blies hij zacht over de jas van Sofie maar met een föhn die heet genoeg was om de jas in een oogwenk te drogen.

'Oh....wat snel.....wat knap.....dank u wel!' stamelde Sofie en keek vol dankbaar ontzag op naar Fikfaun, die op zijn beurt roodgloeiend werd.
Nee maar.....hij *blóósde,* zag Sofie, wie had dat gedacht? Lang kon ze zich daarover niet verbazen want de blozende Fikfaun was zó heet dat ze bijna geen adem meer kreeg. Snel klom ze weer naar beneden en sprong het laatste stukje omlaag, hoestend en proestend in de opstuivende aswolken. Toen keek ze weer op naar Fikfaun. Het trapje van tondelzwammen was verdwenen en zijn vlammen reikten weer vanaf de aarde tot ver in de hemel.

'Nou heb ik een opdracht voor je, Sofie,' bromde Fikfaun ernstig terwijl hij probeerde om zonder vonken te spreken. 'Wanneer je straks weer wakker bent, denk dan terug aan mij en beloof me om de mensen over mij te vertellen. Over Fikfaun, die de vurigste is van alle Voorwaarden!'
Terwijl hij sprak laaiden Fikfauns vlammen zo mogelijk nog hoger op. 'Vertel hen maar dat ze niet bang hoeven te zijn voor mij. Want ik ben niet alleen het vuur van de energie, maar ook het vuur in de ideeën en het vuur van de liefde. Daarom is het voor iedereen te hopen dat ik altijd blijf branden.
Maar dat kan ik alleen als de mensen Wederkerig zijn'.

Sofie knikte, daar had je het weer. Wederkerigheid!

'Wederkerig voor de natuur maar ook voor elkaar, want dat schijnen de mensen ook nogal eens te vergeten. Terwijl dat juist knetterend belangrijk is!' Fikfaun bliksemde even om zijn woorden kracht bij te zetten. 'Begrijp je dat, Sofie?'
Sofie knikte plechtig.

'Ja, Fikfaun', zei ze toen.
Fikfaun knikte goedkeurend en vlamde hoog op.

'Houd je aan je belofte dan!' bulderde hij naar Sofie en waaierde toen zwierig zijn cape van blauwe vlammen rond over de vlakte, de hele berg sprokkelhout daarbij, als in een windhoos, met zich meetrekkend.
Hij liet de donder rollen en danste, draaide, tolde als waanzinnig om zijn as hoger en hoger de hemel in en verdween toen, ten afscheid weerlichtend en bulderend als een donderwolk, over de horizon.

En toen werd het weer stil in de Wildernis.

7

Aardgeest

Sofie had het schouwspel met ingehouden adem gadegeslagen en waagde het nu om weer om zich heen te kijken. Alles was veranderd! Fikfaun had alles meegenomen, de grote berg sprokkelhout zowel als de dikke laag as en roet waarmee alles bedekt geweest was. Zelfs de rokende vuurmondjes in de aarde waren nergens meer te bekennen. Helemaal nu er kleine witte sneeuwvlokjes naar beneden dwarrelden leek alles in de Wildernis opeens nieuw en brandschoon en in het licht van de maan ontdekte Sofie opeens weer het pad door de Wildernis. Ze liep er naartoe, maar ontdekte er toen *nog* een. Nee maar.....dit was een kruispunt…Wat nu? Welk pad moest ze volgen? Twijfelend tuurde ze in de verte en hoorde opeens opnieuw een wolf huilen. 'Help!' riep ze, plotseling bang.
'Is er iemand? Groendjins? Waar zijn jullie?' En toen er geen antwoord kwam: 'Drakenwind, *draaaakenwind*, kom, ik ben verdwaald!' Wanhopig draaide Sofie in kringetjes rond. Toen bewoog er opeens iets onder haar. *De grond?!* Ja, de grond bewoog, ze voelde het duidelijk! De aarde kwam omhoog!

In paniek liet Sofie zich op haar buik vallen en voelde hoe de aarde onder haar rees en daalde. Ze greep zich vast aan graspollen en kleine struiken om er niet af te vallen. Het was alsof ze op een slapende reus lag.....Toen klonk er opeens een stem die van alle kanten leek te echoën:

'Hoho, Sofietje toch! Laat die drakenwind toch slapen! Hij heeft al zo lang gewaaid en is moe, net als ik!' De stem geeuwde en de aarde stulpte als een berg omhoog zodat Sofie er bijna vanaf rolde.

'En jij bent niet verdwaald, dom gansje dat je bent', galmde de stem verder. 'Je bent juist góed hier. Je bent in het hart van de Wildernis. Hier is je thuis. En het mijne.'

Het bleef even stil.

'Weet jij niet wie ik ben, Sofie?' vroeg de stem toen.

Sofie ging voorzichtig overeind zitten en voelde hoe de aarde onder haar diep ademhaalde. Koortsachtig dacht ze na.

Dit moest de vierde Voorwaarde wel zijn, uhhhh...wat was het ook weer? Aarzelend zei ze toen:

'Ja.....de *Aardgeest* misschien?'

'Jaaaa.....!', galmde de Aardgeest voluit en lachte, waardoor Sofie helemaal door elkaar werd geschud. 'Goed geraden....Jij mag dóór naar de volgende ronde!'

Volgende ronde? Waar had die Aardgeest het over?

'Nee, ik wil niet naar een volgende ronde,' sprak Sofie moedig, 'ik wil nou naar mijn *echte* huis terug. Misschien heeft u wel gelijk wanneer u zegt dat dit *uw* huis is, maar *mijn* huis is toch echt bij Opoe Altijdgelijk.'

'Haha, ja natuurlijk, die Opoe Altijdgelijk! Diezelfde Opoe die jou geen smartphone wil geven, bedoel je *die* Opoe?' galmde de Aardgeest spottend.

Sofie schaamde zich opeens. Wat *wist* die Aardgeest nou eigenlijk allemaal?!

'Nou ja, oké,' stotterde ze verdedigend, 'maar mijn Opoe is wel de liefste van allemaal. En de slimste. Ze zorgt voor mij, en ze houdt van mij! En daarom is ze dus eigenlijk mijn echte uh....mijn echte moeder, zeg maar.'

'Ja, dat doen moeders,' galmde de Aardgeest, 'die houden van en zorgen voor hun kinderen. En als het goed is, is dat wederkerig. Dan houden die kinderen ook van hun moeder en zorgen voor haar. Toch?'
Sofie merkte dat de Aardgeest zijn adem inhield totdat ze ter bevestiging knikte. Toen ging hij verder:

'En als je nou weet dat ik de geest ben van Moeder Aarde? Dat ik het ben, die aan alles het leven schenkt en dat alle planten, dieren en mensen mijn kinderen zijn? Dat ik het ben, die de liedjes fluistert in de oren van de vogels, de planten en dieren voedt die in mijn huis wonen en jou omhels met mijn Wildernis, zodat je je geborgen voelt en weer rust vindt?
Als je dat allemaal weet, wat denk je dan, dat mijn liefste wens is?'
Opnieuw hield de Aardgeest zijn adem in en wachtte af.

'Wederkerigheid' zei Sofie fluisterend.

'Juist, Sofie. Wederkerigheid. We hebben elkáár nodig, jij, ik, de Groendjins, Poelsnoes en Fikfaun en alles dat leeft. Iederéén! En *iedereen* moet dat weten, dus wil jij hen dat vertellen, als je straks klaar bent met dromen?' Sofie knikte ernstig. 'Ja,' zei ze toen vastbesloten, 'ik beloof het. En beloofd is beloofd'.
Daarop rees de Aardgeest omhoog en werd een berg die Sofie helemaal tot vlak bij de sterren bracht.
Sofie keek uit over de Wildernis, die als door poedersuiker met sneeuw was versierd, en zag toen met eigen ogen wat de Aardgeest haar eigenlijk wilde vertellen.

Want daar, aan de door de maan verlichte hemel, voerde het Noorderlicht een speelfilm op. Een film met beelden van bloeiende bloemen, insecten, ijsvogels, otters en bevers. Van wuivende, gezonde bossen met geurige gronden waar appels en noten, zaden en bessen groeiden aan sappige struiken en bomen. Van grazende dieren op weiden vol kruiden, en van akkers en essen vol golvende granen, schuren vol voedsel en van lachende mensen van alle kleuren en rassen.

In ademloze bewondering zat Sofie op de bergrug van de Aardgeest en voelde dat ze een belangrijke opdracht had gekregen. Toen galmde de Aardgeest met zijn diepe stem:

'Klim maar weer op de rug van de Drakenwind Sofie, dan brengt hij je terug naar de Werkelijkheid. Denk aan je belofte en vertel je droom aan iedereen die het wil horen. Ga maar nou. Ga, ga.....*ga!'*

En met een diepe zucht droeg de Aardgeest haar over aan de drakenwind, die zich zacht als een briesje om Sofie heen had gekruld en haar optilde en wegdroeg.

Weg naar het Oosten, naar de zon - en naar Opoe.

Terug naar de Werkelijkheid.

8

Omdenken

Toen de Drakenwind de laatste nevelflard uit de Droomhut had meegenomen, schrok Sofie wakker. Waar was ze?
Het was nog schemerdonker. Boven haar hoofd krabbelde iets op het dak en opeens herkende Sofie de vleermuizen, hangend op hun kop. De Droomhut!
'Ka, ka, ka!' kraste een kraai op het dak, maar in Sofie's hoofd galmde nog de stem van de Aardgeest: 'Ga, ga, *ga!'*
Ze gooide de deken van zich af en roffelde de trap af.
Het laatste stukje sprong ze naar beneden en rende toen door het natte gras naar huis, naar Opoe. Zo stormde ze de keuken binnen, juist terwijl Opoe, witbestoven, het deeg voor het brood kneedde op de keukentafel.

'Poeh, waar is de brand?' mopperde Opoe geschrokken. 'Eerst verschans je je de hele nacht in je Droomhut en nou bezorg je me bijna een hartstilstand!'

'Sorry Opoe,' stamelde Sofie beteuterd en bedacht dat ze Opoe gisteren nog een stom mens vond. Daar had ze nu echt wel spijt van. Maar toen barstte ze los:

'Maar je *moet* me helpen, Opoe, want ik heb van de Wilderniswezens of de uh…*Voorwaarden* gedroomd! Nee, niet *zomaar* gedroomd want ze waren echt *echt!* En ik moest eerst beloven om aan alle mensen te vertellen dat we Wederkerig moeten zijn. Of nou ja, ze hebben mij die opdracht gegeven om aan iedereen te vertellen…'

'Wie bedoel je met *ze?'* onderbrak Opoe fronsend Sofies woordenstroom.

'Nou, de Groendjins eerst en toen Poelsnoes en Fikfaun ennuh…toen heeft de Aardgeest het ook nog eens gezegd, omdat Moeder Aarde anders het loodje legt. Of nou ja, ongeveer zoiets zei hij tenminste. O, het is echt een waanzinnig belangrijke opdracht, Opoe! Wil je me daarbij helpen, alsjeblieft? *Please?'* smeekte Sofie buiten adem.

Paniekerig keek ze naar Opoe, die met stijgende verbazing naar Sofies chaotische woordenstroom had geluisterd en er ondertussen bij was gaan zitten.

'Nondeju,' zei Opoe toen, 'dat klinkt naar serieus werk!' Even waren ze stil en keken alleen maar naar elkaar.
Toen stond Opoe op, veegde de tafel schoon en spreidde er het grootste tekenpapier over uit dat Sofie ooit had gezien. Ook potloden en stiften, passers, scharen en geodriehoeken toverde ze tevoorschijn terwijl ze ondertussen het laatste meel van haar kleren klopte. Ze zette haar bril op, gaf Sofie een aantal tekenstiften aan en zei vastbesloten:
'Zo kameraad Sofie, hoog tijd voor een strategisch plan.

Het plan Omdenken. Volle kracht vooruit!'

En terwijl het buiten licht werd en het licht opnieuw overging in schemerdonker, ontstond de strategie Omdenken.
Om mee te beginnen werd er een verhaallijn voor een spreekbeurt uitgezet en Sofie er maakte prachtige tekeningen bij van Poelsnoes, de Aardgeest, Fikfaun en de Groendjins.
Het plan voor een *Droomlegioen* werd geboren omdat je belangrijke dingen nou eenmaal nooit in je eentje kunt waarmaken. Die moet je *samen* doen. Daarna ontstond op het enorme tekenvel het grondplan voor een *Buitengewone Bosschool*, om midden in de natuur te kunnen leren óver de natuur. Compleet met een laboratorium voor kinderen en een zadenbibliotheek, en met rondom die school de *Toekomsttuin*. Een tuin voor iedereen om in te genieten maar ook om in te onderzoeken, met kweekkassen voor planten en ter bescherming van bedreigde insecten.
En pas toen de zon al uren onder was, het versgebakken brood was opgegeten en de rommel opgeruimd, droeg Opoe glimlachend een slapende Sofie naar bed.
Maar denk nou vooral niet denk nou niet dat het daarmee klaar was, want het echte werk moest toen nog beginnen!
En omdat ze vond dat er geen moment te verliezen was, stond Sofie al de volgende dag voor de klas om haar spreekbeurt te houden.

De juf was er klaar voor, net als de rest van de klas, en iedereen wachtte vol spanning op wat Sofie zou gaan vertellen. Want dat ze iets bijzonders te vertellen had was wel duidelijk!

Aldus werd het grondplan uitgerold, en Sofie vertelde over de Buitengewone Bosschool met de Toekomsttuin eromheen en over haar plan voor een Droomlegioen.
Maar toen ze over haar droom van de vier Voorwaarden wilde vertellen en ze de tekeningen van Poelsnoes, Fikfaun, de Groendjins en de Aardgeest liet zien, gebeurde het ondenkbare.

De kinderen giechelden erom en wezen naar haar. Ze geloofden er niets van en vonden het belachelijk! En ondanks de juf die boos tussenbeide kwam, werd ze keihard door iedereen uitgelachen.

Sofie kromp in elkaar en voelde zich heel klein en verdrietig. Hoe kon ze nou haar belofte nakomen wanneer er niemand wilde luisteren?
Maar toen ze dacht aan het vertrouwen dat de hele Wildernis in haar had gesteld in haar droom, vermande ze zich en riep met de moed der wanhoop:
'Jullie *geloven* me niet hè? Nou, weet je wat? Kom dan maar *zelf* kijken, ga maar met me mee! Als je dat *durft,* tenminste!' Ze rende naar de deur en gooide die wijd open. Toen draaide ze zich om en wenkte iedereen opnieuw om met haar mee te gaan: 'Kom maar mee als je durft, we gaan s*amen* naar de Wildernis. En daarna *samen* voor het Droomlegioen!'

Een voor een stonden de kinderen op en volgden haar, schoorvoetende durfallen eerst en bangeriken later, en pas toen haar hele klas langzaam in de Wildernis was verdwenen, keerde Sofie terug.

Om ook aan JOU, hier en nu, de vraag te stellen:

Ga jij ook mee ?

Kom jij ook bij het Droomlegioen?

Geweldig!

Kijk gerust rond op onderstaande links

Bij Staatsbosbeheer en Buitencentrum de Sallandse Heuvelrug:
https://www.staatsbosbeheer.nl/activiteiten?provincie=overijssel&activiteiteigenschappen=voor+kinderen
http://www.sallandseheuvelrug.nl/doen/junior-rangers
Bij IVN voor kinderen:
https://www.ivn.nl/provincie/overijssel/kind-natuur
Plant een boom op Boomfeestdag:
https://www.boomfeestdag.nl/?gclid=Cj0KCQiAn8nuBRCzARIsAJcdIfMEUe4AFoRiqD9RjXZG-f1LEFpKb5-skDAoGRmiH7-BhYcRS_rHoFUaAiGDEALw_wcB
Voor juffen en meesters en Opoes die ook altijd gelijk hebben:
https://www.staatsbosbeheer.nl/over-staatsbosbeheer/dossiers/jeugd-en-natuur/links-en-downloads
Organisaties voor meer biodiversiteit:
https://www.vlinderstichting.nl
https://www.thepollinators.org/
http://www.honeyhighway.nl/

Zaai en plant in 't ganse land
in bloembed, pot en akkerrand
slaap niet langer, ga iets doen
doe mee in Sofies Droomlegioen!